

ת"פ 30051/10/20 - מדינת ישראל נגד סלימאן ג'בארין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 30051-10-20 מדינת ישראל נ'
ג'בארין(עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן

המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם סלימאן ג'בארין ת"ז
גזר דין

מבוא:

1. במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, הודה הנאשם והורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ובעבירה המיוחסת לו: ביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשם ל בין אנס ג'בארין, יליד 09.06.1998 (להלן: "**המתלונן**"), וא.א. קטין יליד 20.10.2004 (להלן: "**א.א.**"), קיימת היכרות מוקדמת. המתלונן גר בקרבת הנאשם בעיר אום אל פחם. בין משפחתו של המתלונן למשפחתו של הנאשם קיים סכסוך על מקרקעין. ביום 05.10.2020, הניח מוחמד סעיד ג'בארין, אחיו של הנאשם, אבנים ומשטח עץ על חלקו של כביש פנימי בשכונת עין אל שעארה בעיר אום אל פחם, אשר בהמשכו נמצא ביתו של המתלונן (להלן: "**הכביש**").

3. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 06.10.2020 בסביבות השעה 18:00, נסע המתלונן ברכבו בשכונת עין אל שעארה בעיר אום אל פחם, כשלידו יושב במושב הסמוך לנהג א.א. במהלך נסיעתו, פנה המתלונן לכביש. מעט לפני ביתו, הבחין המתלונן כי הכביש חסום בחלקו על-ידי אבנים ומשטח העץ. המתלונן עצר את הרכב וירד מהרכב, יחד עם א.א. והחלו להזיז את האבנים. מיד בסמוך לכך, הגיעו לכביש הנאשם יחד עם בן דודו מוחמד בן זאיד ג'בארין (להלן: "**מוחמד**"), במכונית מסוג מאזדה שבבעלות מוחמד ובה נהג מוחמד.

הנאשם ומוחמד עצרו את הרכב מספר מטרים מאחורי רכבו של המתלונן, השניים יצאו מהרכב וניגשו לעבר המתלונן ו-א.א. שהיו סמוך לרכב. הנאשם דרש מהמתלונן שלא יזיז את האבנים והחל להתקרב

לעברו. המתלונן ניגש אל דלת הנוסע שליד הנהג והוציא מתוך רכבו חפץ ארוך וקשיח (להלן: "החפץ"), מפני שחשש לביטחונו. הנאשם התקרב אל המתלונן ונעמד בסמוך אליו. אז, הניף המתלונן החפץ הקשיח לעבר הנאשם ובין השניים היו חילופי מהלומות (להלן: "הקטטה"), כאשר סמוך אליהם א.א. ומוחמד.

4. במהלך הקטטה אחז הנאשם חפץ חד ודקר באמצעותו את המתלונן בידו השמאלית באזור המרפק, באזור הצלעות התחתונות בצד השמאלי תחתון של החזה, ודקירה עמוקה במרכז גבו התחתון. בהמשך הקטטה הגיעו למקום אחד ג'בארין ומוחמד סעיד ג'בארין, בני משפחתו של הנאשם ועלאא ג'בארין בן משפחתו של המתלונן.

5. המתלונן התרחק מהקטטה כשהוא פצוע ומדמם וללא חולצה. בהמשך הגיעו לאזור הקטטה אברהים ג'בארין, פאעור ג'בארין, מוחמד בן ח'אלד ג'בארין ובמקום התפתחה קטטה בין המעורבים שבמהלכה ניזוקו הרכב של המתלונן ורכבו של מוחמד. במהלך האירועים המתוארים לעיל, נחבל הנאשם ונגרמו לו פצע בקוטר כס"מ בראש ושטף דם שטחי בקוטר 3-4 ס"מ ושפשופים בגבו.

6. המתלונן הובהל למרכז הרפואי "העמק", שם אובחנו בגופו החבלות הבאות אשר נגרמו לו על-ידי הנאשם: באזור הגב התחתון - חתך עמוד בעור ותת העור בעומק 2.4 ס"מ, באורך 15 ס"מ ורוחב 4.5 ס"מ כאשר השרירים הלומבריים חשופים, בזרוע השמאלית - חתך חודר פאצייה עם חתך חלקי בשרי הביצפס, בבטן שמאלית עליונה - חתך שטחי באורך 5 ס"מ. במסגרת הטיפול במתלונן בוצעו חיטוי ושטיפה לפצע בזרוע, תפירה של החתך באזור הצלעות וסגירת הפצע בגב בחדר ניתוח.

בעקבות החבלה החמורה שנגרמה למתלונן, הוא אושפז במרכז הרפואי "העמק", ושוחרר מבית החולים ביום 08.10.2020.

ראיות הצדדים לעונש:

7. ב"כ המאשימה הגיש טיעוניו לעונש בכתב (מ/2), וכן הגיש הצהרת נפגע העבירה אשר נגבתה במעמד הדיון מטעם המתלונן (מ/1), בגדרה טען המתלונן כי מעבר לחבלה שנגרמה לו, האירוע נשוא כתב האישום השפיע עליו קשות גם מבחינה נפשית. המתלונן אף העיד במהלך הדיון וחזר על האמור בהצהרתו לעל הנזק שנגרם לו כתוצאה מן התקיפה.

8. מטעם הנאשם הוגש הסכם סולחה בין שתי המשפחות של המתלונן והנאשם (נ/1).

תסקיר שירות המבחן:

9. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם לאור העדר צרכים טיפוליים. יחד עם זאת, לאור העובדה כי מדובר בהליך פלילי ראשון כנגד הנאשם, אשר מתפקד בדרך כלל באורח תקין, מגלה הבנה לחומרת מעשיו ואמפתיה לנפגע העבירה, ולאור הערכת סיכון נמוכה, הומלץ להשית על הנאשם ענישה מוחשית והרתעתית של מאסר בעבודות שירות, אשר יש בה כדי להבהיר ולהמחיש לנאשם את הפסול בהתנהגותו יחד עם מתן פיצוי לנפגע העבירה, לחידוד האיסור לפגיעה באחר.

10. קצינת המבחן התייחסה בהרחבה לנסיבות חיו של הנאשם, בן 39, נשוי ללא ילדים, בן למשפחה המונה 12 נפשות, עד למעצרו עבד כנהג משאית באופן עצמאי. אין לחובתו הרשעות קודמות. קצינת המבחן התרשמה מאדם בעל יכולות ורבוליות וקוגניטיביות טובות, נעדר קווים עבריינים באישיותו ומנהל בדרך כלל אורח חיים תקין ונורמטיבי.

11. בהתייחסו לעבירה נשוא הדיון, התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם מקבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע צער וחרטה, והסביר כי התנהגותו אינה תואמת את מהלך חייו והדגיש את תפקודו התקין בדרך כלל ואת הקשרים החיוביים שמקיים עם סביבתו, הנעדרים דפוסים אלימים או תוקפניים. לדבריו של הנאשם, על רקע סכסוך מקרקעין בין משפחתו לבין משפחת המתלונן, התגלע ויכוח בינו לבין המתלונן ובמהלכו תקף אותו כמתואר בכתב האישום.

12. במסגרת הערכת הסיכון להישנות מקרים דומים, והערכת הסיכוי לשיקום העריכה קצינת המבחן כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירת אלימות, ברמת חומרה נמוכה וזאת לאור מאפייני אישיותו של הנאשם, לקיחת אחריות, הכרה בכשל בהתנהגותו ובחומרת מעשיו, הבעת חרטה וביטוי אמפתיה קוגניטיבית ורגשית כלפי המתלונן. בנוסף לצד היות ההליך הפלילי המתנהל נגדו גורם הרתעה משמעותי עבורו ולאור מאמציו לבחון התנהלותו באופן כן ופתוח.

13. יצוין כי נבחנה עם הנאשם האפשרות לשלבו במסגרת טיפולית, אולם, לנוכח חריגות העבירה במכלול חייו, הבעת אמפתיה הנראית כנה ואותנטית וההתרשמות מהעדר דפוסי התנהגות ומחשבה אלימים וכן העדר עמדות המאשרות אלימות, לא מצאה מקום קצינת המבחן להשתלבות הנאשם במסגרת טיפולית.

תמצית טענות הצדדים:

14. בטעונו המאשימה לעונש שהוגשו בכתב, הפנה ב"כ המאשימה לעובדות כתב האישום המתוקן המלמדות, לשיטתו, על חומרת מעשיו של הנאשם. נטען, כי הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה הוא ערך מרכזי ביותר בדמות ערך קדושת חיי אדם. נטען כי המעשה בוצע אגב שימוש באלימות קשה, כאשר במהלך קטטה על רקע סכסוך אחז הנאשם בחפץ חד ודקר את המתלונן מספר

דקירות ביד שמאל, באזור הצלעות בצד שמאל תחתון של החזה ודקירה עמוקה במרכז הגב התחתון. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות חמורות ברף הגבוה, שבעקבותיהן אושפז המתלונן למשך מספר ימים בבית החולים. נטען כי הנאשם לא חשש מפני עוברי אורח ברחוב הסמוך או מרשויות החוק, ובמעשיו גרם למתלונן חבלות חמורות באזורים רגישים ביותר. נטען עוד, כי חלקו של הנאשם היה מלא ובלעדי, הנאשם יכל להבין את הפסול ממעשיו ויכל להימנע מביצוע העבירה, ולא נטען כי הנאשם היה במצוקה נפשית.

15. המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 4 עד 6 שנות מאסר. ב"כ המאשימה הפנה למדיניות הענישה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. נטען, כי לאור נסיבות ביצוע העבירה ובהיעדר הליך טיפולי ושיקולי שיקום בנסיבות העניין, אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, אולם בהתחשב בגילו של הנאשם, היעדר עבר פלילי, לקיחת אחריות והודאה בעובדות כתב האישום המתוקן, יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, לצד עונש של מאסר מותנה ופיצוי הולם למתלונן.

16. מנגד, ביקש הסניגור המלומד לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר מטעם שירות המבחן, וטען כי מדובר בבן 39, ללא עבר פלילי, נשוי ללא ילדים, הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות על מעשיו ומביע צער וחרטה.

17. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה טען הסניגור, כי המתלונן הוא זה שהוציא מתוך הרכב חפץ ארוך וקשיח ואז בתגובה לכך, לאור חילופי מהלומות בין השניים, דקר הנאשם את המתלונן. נטען, כי אין מדובר באירוע מתוכנן מראש. עוד נטען כי נערכה סולחה בין שתי המשפחות שהביאה לסיום הסכסוך ביניהם ובגדרה שולם פיצוי למתלונן. נוכח האמור ביקש ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות תוך שהוא מפנה לפסיקה שלשיתתו הולמת את נסיבות המקרה.

דברי הנאשם:

18. בדבריו לבית המשפט, הביע הנאשם צער על ביצוע העבירה וטען כי עשה "טעות גדולה". לדבריו הוא והמתלונן קרובי משפחה והסכסוך בין שתי המשפחות הוסדר במסגרת הסולחה.

דין והכרעה:

19. כידוע, העיקרון המנחה בענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין הוא עקרון ההלימה, דהיינו, "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג

ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין). בהתאם לאמור, תיקון 113 מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם: בשלב הראשון, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל עבירה ולאור נסיבות ביצועה. כאשר יצוין כי ככל והנאשם הורשע במספר עבירות על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד, או מספר אירועים ובהתאם לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד; בשלב השני, יש לבחון אם יש מקום לחרוג מן המתחם עקב שיקולי שיקום, או שלום הציבור הנוגעים לנאשם; בשלב השלישי, אם נמצא שאין מקום לחרוג מהמתחם כאמור, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבותיו האישיות שאינן קשורות לביצוע העבירה (ע"פ 5214/13 סירחאן נ' מדינת ישראל (30.12.2013)).

20. סעיף 40ג לחוק העונשין קובע, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

21. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות הנם שמירה של שלמות הגוף ובטחונו האישי של האדם. בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך שב- **"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם ועל בתי המשפט לתרום למאמץ למגר את הנגע"** (ע"פ 2161/13 חבשי נ' מדינת ישראל (16.05.2013), שכן התנהגות אלימה זו מובילה פעמים רבות לפגיעה בגוף ובנפש, עלולה לגרום לאובדן חיי אדם ומשכך מסכנת את שלום הציבור וביטחונו (ע"פ 8381/17 מדינת ישראל נ' איכילוב, פסקה 16 (24.04.2018); ע"פ 6310/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.06.2015); ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה, פסקה 6 (02.04.2014)). **"תופעת השימוש בסכינים ושאר סוגי נשק קר כאמצעי ליישוב סכסוכים ומחלוקות, זכתה להתייחסותו החוזרת ונשנית של בית משפט זה. הובהר כי חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעתים אף בשימוש בנשק קר או חם. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף"** (ע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' זדה, פסקה 7 (23.03.2016)).

כן ראו בעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.12.2014):

"כנקודת מוצא לדין יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה

זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה".

22. לאמור לעיל אוסיף, כי בימים אלה, ניכר לעיני כל שיש כאלה שמעדיפים "לפתור" סכסוכים באמצעים אלימים וכך הופך לו כל סכסוך, אפילו הקל שבקלים, למעשה אלימות, וחיש מהר נשלפים כלים שונים ומשונים החל מכלים חדים, כלה בסכינים, ועד לנשק חם. סכסוכים אלה מסתיימים בפגיעות גוף ולעיתים אף במוות. תופעה זו יש למגר וראוי לשלוח מסר, כי מעשי אלימות ייחשבו למעשים שפוגעים בערכים מוגנים בצורה קשה וכי ראוי שהעונשים לצדם יהלמו את חומרת המעשה ואת הגיוני החברתי לו הוא ראוי. הפעלת אלימות, יהיה מקור הסכסוך אשר יהיה, אינה מסכנת את "הניצים" או הקורבן בלבד, אלא שהיא עלולה לסכן את עוברי האורח ואת הרגשת הביטחון במרחב הציבורי.

23. משכך, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה שלפנינו היא חמורה, והיא נגזרת, בין היתר מנסיבות ביצוע העבירה ותוצאותיה. הנאשם עשה שימוש בנשק קר אך בשל סכסוך אזרחי בינו לבין משפחת המתלונן (שראוי היה להתברר בפני בתי המשפט) וגרם לו פגיעה פיזית, בכך שדקר אותו באמצעות חפץ חד בידו השמאלית באזור המרפק, באזור הצלעות התחתונות בצד השמאלי תחתון של החזה, ודקירה עמוקה במרכז גבו התחתון, כל זאת אל מול אחרים שהיו במקום וחזו באירוע. לא זו אף זאת, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חבלות באזור גב תחתון, בזרוע השמאלית ובבטן שמאלית עליונה, והוא נזקק לטיפול בבית החולים ואושפז למשך יומיים. על-פי המיתולוגיה היוונית, ניתן לומר כי נוכחותה במקום האירוע של "טיכה" - אלת המזל במיתולוגיה היוונית, היא שמנעה תוצאה קשה יותר.

24. לא נטען כי מדובר באירוע מתוכנן הנובע ממטרה עבריינית, ונראה כי מדובר באירוע ספונטני שהתפתח לקטטה. כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הרקע לביצוע העבירה הנו סכסוך בין שתי המשפחות, כאשר חסמו בני משפחתו של הנאשם את הכביש המוביל לביתו של המתלונן ובעקבות כך התנהל ויכוח בין הנאשם למתלונן, במהלכו אחז המתלונן בחפץ ארוך וקשיח והניף אותו לעברו של הנאשם ובין השניים היו חילופי מהלומות.

25. המתלונן פירט בתצהירו קשיים נפשיים מהם סובל כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ואף העיד בפניי על הפגיעה הנפשית שנגרמה לו כתוצאה מהאירוע, לצד הפגיעה הפיזית והצלקות שנגרמו לו בגוף. נראה כי השלכות האירוע נשוא כתב האישום, ניכרות על המתלונן והוא נאלץ להתמודד עמן יום ביומו.

26. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות מעלה, כי היא כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כאשר לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים, הכל בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה לגופו. אפנה להלן לעונשים שהוטלו בגין ביצוע עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק קר:

א. בע"פ 6197/20 **מדינת ישראל נ' גולאני** (28.11.2021) - שניתן בימים האחרונים, התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהושת על המשיב שהורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שדקר שני מתלוננים באמצעות חפץ חד בפלג גופם העליון, כך שאחד סבל מפצע דקירה בחזה משמאל עם דימום עורקי והשני סבל מפצע דקירה בבטן. בית המשפט המחוזי השית על המשיב 9 חודשי מאסר בעבודות שירות וזאת לאור נסיבותיו האישיות של המשיב, ובכלל זה היותו בגיר צעיר ולאור תסקיר שירות המבחן החיובי בעיקרו. בית המשפט העליון קבע כי יש להשית על המשיב 15 חודשי מאסר בפועל כאשר בית המשפט העליון מצוין כי עונש זה "אף הוא אינו מבטא את העונש הראוי בנסיבות העניין, וזאת לאור ההלכה כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין"

ב. בע"פ 4813/15 **פלאח נ' מדינת ישראל** (22.03.2016) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ועבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות. במהלך קטטה שפרצה בין אחיו של הנאשם לבין אחיו של המתלון, דקר הנאשם את המתלון באמצעות מספריים בחלק השמאלי העליון של גבו, דקירה אשר חדרה לבית החזה. כמו כן פצע הנאשם את המתלון במצחו בצד ימין. בית המשפט העליון אישר מתחם ענישה הנע בין 10 ל-36 חודשי מאסר בפועל והותיר על כנו עונש של 10 חודשי מאסר בפועל שהושת על הנאשם שנעדר עבר פלילי. נקבע כי על אף שסיכויי שיקומו של המערער גבוהים, אין די בכך כדי להצדיק הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, שכן מדובר בענישה שאינה הולמת את חומר העבירה.

ג. בע"פ 205/18 **מדינת ישראל נ' אברהמים** (25.04.2018) - בית המשפט העליון התערב בעונש שהושת על נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, אשר בעקבות קטטה שבה השתתף הנאשם, וכאשר הגיע המתלון כדי להרגיעו, דקר אותו הנאשם באמצעות סכין דקירה עמוקה בבטנו, כתוצאה ממנה מעיו יצאו אל מחוץ לבטן ונגרם לו חור קטן במעי. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 20-45 חודשי מאסר בפועל ולאור סיכויי שיקומו של הנאשם חרג בית המשפט המחוזי מהמתחם והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט העליון קיבל כאמור את ערעור המדינה על קולת העונש לאור חומרת העבירה ובהיעדר נסיבות יוצאות דופן השית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.

ד. בע"פ 4364/15 **עוקבי נ' מדינת ישראל** (08.11.2015) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שעל רקע סכסוך בין הנאשם למתלון, שלף הנאשם מכיסו חפץ חד ואז דקר את המתלון בצדו הימני של גופו. כתוצאה ממעשה הדקירה נגרם למתלון קרע בכליה הימנית ונפגע העורק הכלייתי, נזק אשר סיכן את חייו, וכן נגרמה לו המטומה בגודל של כ-10 סנטימטרים. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 2-5 שנות מאסר בפועל, והושת על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל, תוך התחשבות במצבו הרפואי.

ה. בע"פ 759/16 ג'בארין נ' מדינת ישראל (13.06.2016) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באותו מקרה ועל רקע סכסוך משפחתי, הגיעו הנאשם ואחיו לביתו של המתלונן, כאשר הנאשם מצויד בחפץ קהה (מפתח שבדי). הנאשם החל לאיים באומרו כי "ישמיד אותם". בשלב מסוים החלו חילופי דברים בין הנאשם לבין המתלונן, והנאשם הכה את המתלונן בפניו באמצעות החפץ. כתוצאה מכך נגרם למתלונן חבלות באף והוא נזקק לניתוח לתיקון השברים. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 18 עד ל-36 חודשי מאסר בפועל, והושת על הנאשם, בן 40, נעדר עבר פלילי, אשר ניהל קודם למעצרו אורח חיים נורמטיבי ושירות המבחן המליץ לגזור עליו עונש מאסר בעבודות שירות, 18 חודשי מאסר בפועל.

ו. בע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.2014) - התקבל ערעורו של נאשם שהורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שהיכה את המתלונן מספר פעמים בפניו באמצעות כלי עבודה ממתכת לאור ויכוח שהתפתח בין השניים, וכתוצאה מכך נשברו למתלונן שלוש שיניים ונגרם לו חתך בשפתו העליונה שנדרשו תשעה תפרים על מנת לאחותו. בית המשפט העליון קבע, כי מתחם העונש ההולם בעבירות אלימות הנעשות תוך שימוש בנשק קר כוללת עונשי מאסר בפועל שנעים בין 18-24 חודשי מאסר בפועל, ככל שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, ואף עונשי מאסר בפועל המגיעים לארבע שנות מאסר בפועל במקרים חמורים יותר. בנסיבות העניין ולאור העובדה כי בית משפט קמא לא התחשב במסגרת גזר דינו, בפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה (כתב האישום הוגש בחלוף שנתיים וחצי ממועד ביצוע העבירה, וגזר הדין ניתן בחלוף למעלה מארבע שנים), הופחת עונשו של הנאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל (חלף 24 חודשים).

ז. בע"פ 3249/19 פיסהיי נ' מדינת ישראל (05.08.2019) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שבעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלונן, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין בידו השמאלית שבעקבותיו נגרמו למתלונן חתך עמוק ונזק עצבי בידו השמאלית. שירות המבחן העריך כי נשקפת מהנאשם, שנסיבות חייו קשות ומצערות, רמת סיכון בינונית למעורבות בפעילות אלימה בעתיד ולא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל והושת על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ח. בע"פ 2127/17 עלוש נ' מדינת ישראל (28.02.2018) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות, בכך שבעקבות ויכוח מילוי שהתעורר בינו לבין המתלוננים, הכה הנאשם יחד עם האחר את המתלוננים תוך שימוש באגרופן ובהמשך הצטרף דודו של הנאשם לתקיפת המתלוננים כשהוא מצויד בפטיש. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננים בין היתר, חבלה בראש בגב ובמקומות נוספים בגופם. נקבע מתחם אשר נע בין 8 עד 24 חודשי מאסר בפועל והושת על הנאשם, נעדר הרשעות קודמות, 10 חודשי מאסר בפועל.

וכן ראו: ע"פ 5200/16 כבוב נ' מדינת ישראל (03.11.2016); ת"פ (מחוזי מרכז) 37943-06-16 מדינת ישראל נ' נאטור (24.10.2017); ת"פ (מחוזי חי') 4163-10-18 מדינת ישראל נ' איאלאו (16.04.2019).

27. אציין כי ההגנה הניחה בפניי מקרים בהם הוטלו על נאשמים שהורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ענישה של מאסר לריצוי בעבודות שירות, אולם מעיון באותם מקרים נראה כי מדובר במקרים ייחודיים, שעסקו בנאשמים בעלי נסיבות מיוחדות אשר לאור סיכויי שיקום ממשיים, נקבע לגביהם כי קיימת הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם. כך לדוגמא בע"פ 1508/16 אמסלם נ' מדינת ישראל (18.08.2016), קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, והשית עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, שהשית בית המשפט המחוזי. באותו מקרה המתלונן, דר רחוב, התמקם סמוך לקיוסק בו עבד הנאשם. משהבחין בכך הנאשם פנה אל המתלונן בעודו אוחז במוט ברזל ודרש ממנו לעזוב את המקום. בין השניים החל ויכוח במהלכו תפס המתלונן במוט הברזל. בהמשך לכך הולם הנאשם בפניו של המתלונן בשתי מכות אגרוף ובנוסף חבט בראשו באמצעות מוט הברזל, חבטה שהפילה את המתלונן ארצה. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות שונות, בהן שברים בארובת העין ובאף. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם, בן 26, מאסר לריצוי בעבודות שירות וזאת בשל סיכויי שיקומו הגבוהים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל והחליט לסטות מהמתחם לאור סיכויי שיקום הנאשם והשית עליו כאמור 8 חודשי מאסר בפועל.

כאמור בית המשפט העליון, לאור נסיבותיו הייחודיות של המקרה ולאור האמור בתסקיר המבחן, קבע כי יש מקום לחרוג מהענישה ההולמת ולהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

מדובר במקרה חריג, הכולל נסיבות ייחודיות שאינן מתקיימות בעניינינו, שכן הנאשם הודה כבר במסגרת חקירתו ומסר לחוקרים את מצלמות האבטחה שתיעדו את האירוע, זאת על אף שידע כי בפני המאשימה עומד קושי ראיתי, שכן נפגע העבירה לא אותר. הנאשם אף עשה מאמצים לאתר את המתלונן בעצמו על מנת לקדם הליך של "צדק מאחה". בנוסף לזאת הנאשם השתתף בהליך טיפולי משמעותי וארוך.

כך גם בע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (02.04.2014), אליו הפנה הסניגור. בגדר פסק הדין הנ"ל, אישר בית המשפט העליון עונש של מאסר בעבודות שירות לנאשם שהורשע בביצוע עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות (שהיא עבירה פחות חמורה מהעבירה נשוא הדין), וזאת לאור נסיבותיו המיוחדות של המקרה והתסקיר החיובי מטעם שירות המבחן.

אף בע"פ 6048/15 מדינת ישראל נ' איפראימוב (13.04.2016), אליו הפנה הסניגור, בו קבע בית המשפט המחוזי מתחם עונש הולם אשר נע בין 4-7 שנות מאסר בפועל, בגין ביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ולאור סיכויי שיקומו הממשיים של הנאשם והשתלבותו בהליך הטיפולי, וכן בשים לב לנסיבות חיו הקשות כפי שעלו מתסקיר שירות המבחן, סטה בית המשפט ממתחם העונש ההולם והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

28. לאור האמור לעיל, בשים לב לעונש שנקבע בצידה של העבירה - ארבע עשרה שנות מאסר, בהתחשב

בערכים שנפגעו מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנהוגה כמפורט לעיל, יש לאמץ מתחם ענישה התואם את דרגת החומרה של מעשיו של הנאשם ולקבוע, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין 12 חודשי מאסר בפועל עד 36 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה ופיצוי.

העונש המתאים לנאשם:

29. בקביעת העונש המתאים לנאשם, בגדרי המתחם או בסטייה ממנו, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה בנסיבותיו של הנאשם ובסיכויו שיוקמו. מאחר ועל-פי טיעוני הצדדים לא עולה שאלת שיקומו של הנאשם על הפרק, בהיעדר צרכים טיפוליים כעולה מהמלצת שירות המבחן, ומאחר ולא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם לחומרה או לקולה, אקבע עונשו של הנאשם בתוך המתחם שנקבע.

30. הנאשם, בן 39 נשוי ללא ילדים, שאין לחובתו הרשעות קודמות כלשהן. עד להסתבכותו האירוע מושא כתב האישום, ניהל אורח חיים נורמטיבי. לזכותו של הנאשם יש להתחשב בהודאתו במיוחס לו בעובדות כתב האישום המתוקן, שמשקפת את האחריות שנטל על עצמו בגין מעשיו, חסכה זמן שיפוטי יקר והצורך בהעדת המתלונן. אף בדבריו בפניי הביע הנאשם חרטה עמוקה וצער על ביצוע העבירה. כמו כן כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם מקבל אחריות מלאה על מעשיו תוך גילוי חרטה על בחירותיו ותובנה באשר לנזק שנגרם במעשיו.

31. ועוד, תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם הוא בעיקרו חיובי, והערכת שירות המבחן הנה כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירת אלימות ברמת חומרה נמוכה. אמנם קצינת המבחן המליצה להשית על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, אולם סבורני שבנסיבות העניין אין מקום לאמץ המלצה זו שכן לא מתקיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם, וכן היא אינה מביאה בחשבון שיקולים של גמול והרתעה מפני פתרון סכסוכים בדרכי אלימות (ע"פ 1146/14 אלטורי נ' מדינת ישראל, פסקה 46 (06.10.2014); ע"פ 759/16 ג'בארין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (13.06.2016)).

32. עוד יש ליתן משקל במסגרת קביעת עונשו של הנאשם, לעובדה כי הנאשם שהה מאז יום 27.10.2020 בתנאי מעצר באיזוק אלקטרוני למשך 8 חודשים, עד ליום 28.06.2021.

כן מצאתי לייחס משמעות להסכם "הסולחה" שנערך בין משפחת הנאשם לבין משפחת המתלונן, במסגרתו שולם למשפחתו של המתלונן סך של 50,000 ₪ כפיצוי עבור הנזקים שגרמו לו (ראו נ/1). בעניין משקלו של הסכם הסולחה בעת גזירת עונשו של הנאשם ראו הדברים שנקבעו בע"פ 3381/16 אלקירנאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (10.07.2016), שבו נקבע, בין היתר, כי קיומו של הסכם סולחה, יכול לשמש שיקול לקולה בגזירת עונשו של הנאשם, אך מבלי להעניק ל"סולחה" משקל בלעדי ומכריע.

33. באיזון הראוי בין השיקולים, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ובאיזון בין נסיבותיו של הנאשם, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם, לצד עונש של מאסר מותנה.

34. לסיכום, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 (חמישה עשר) חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 06.10.2020 עד ליום 27.10.2020.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 02.01.2022 עד השעה 10:00 או לפי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336. תנאי השחרור בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. בנסיבות העניין ולנוכח הסכם "הסולחה" שנערך בהסכמת המתלונן, מצאתי שאין מקום להטיל פיצוי לטובת המתלונן בהליך זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ה' טבת תשפ"ב, 09 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.